

ingen en in-
chten tegen de
van die voor-
wijderd en zij
ns de streken
nog een plaats
id-Afrika en
iden, die zich
n). Wij hebben
rstelling tegen
wel ethische
t. Wij hebben
erarbeid, van
len van vol-
permanent te-
heden, die on-
voorwaarden,
brood gaven.
le aldus wer-
lf menigmaal,
egel, wanneer
ezin niet naar
et afgetobde
bezighouden
rg voor den
ernstig in het

et gebod Gods
andere gebod,
ik te bewaren.
nde van deze
rheid van kin-
zoo geregeld,
die daarvoor
kend, dat de
eeuw terug
ok de econo-
het algemeen
in Nederland
ardig bestaan
door de vak-
als deze zijn
nannen, maar
behoef niet

SCHILDER.
t vervolgd.)

Chr. Geref.

2a.

n uit de pun-
ten der Ameri-
an „De Refor-
t belangstellen
zoo ver weg,
ligt buiten den
s volks in Ne-
terken van ge-
ationalen oor-
einig. Dat ligt
jven over de
treft, dan noe-
en „Christian
abnormale en
eenigste Staten
goed Gerefor-
wars van dat
feiten omtrent
vel zoo nuttig
u streven van
u. Het zou de
len. Onbekend

deze causerie
pen doen, in
in weken. In
et concept-
euwsche Kerk-
Ds Van Dijk
noodig? Hij
in ons Concept
nan en vrouw
e wetten van
rdinantiën der
te lande, ver-
in den Naam
Heiligen Gees-
Zuid-Afrikaan-
gewijzigd for-
ook een soort
ormulier, zoo-
e aanvaard,
eloofst terecht-
egom en bruid
an en vrouw”.
stadhuys plaats
essentieel
ng in Amerika
te plechtigheid
te land grijpt

het eigenlijke trouwen plaats door den magistraat. Wat de Nederlandsche predikant in de kerk ver-richt, is 't bevestigen des huwelijks. Doch in de Vereenigde Staten, en evenzeer in Zuid-Afrika, treedt de predikant niet slechts op als dienaar der kerk, doch is ook van staatswege functioneërend als burgerlijk ambtenaar. In Zuid-Afrika, zoo deelde Dr. Los ons mede, wordt de predikant officieel aan-gesteld als „trouw-officier”. Bij ons is dat niet noodig. Maar 'tis in elk geval usantie dat elk wettig leeraar gerechtigd is om huwelijken te slui-ten. Zeker nog een overblijfsel uit den ouden tijd toen Staat en Kerk alhier innig verbonden waren. In New-England waren alleen belijdende kerkleden stemrechtig. Dat is nu wel veranderd — al se-dert ruim een eeuw, doch de bevoegdheid van leeraars tot huwelijksluiting bleef nog over. En zal 'tvooreerst wel blijven. Het volk onzer Unie is in den grond veel meer religieus dan buiten-standers meenen. De bekende en bekwame schrij-ver van „America becomes of Age”, André Sieg-fried, heeft dit echter gevat. Hij deelt ons mede: „Amerika is niet alleen Protestantisch in haar reli-gieuze en sociale ontwikkeling, maar in wezen Calvinistisch”. Zie de voorrede van de jongste Engelsche uitgave van Dr. Kuiper's „Stone Lec-tures on CALVINISM”, bl. 11.

Doch, om op het ontwerp van het Huwelijks-Formulier terug te komen, de Amerikaansche for-mulatie blijft. Omdat we meenen dat onze staat-kundige toestanden zoo heel anders zijn dan in Nederland. Bewijs de pasgenoemde: de dubbele capaciteit des huwelijksluitenden dienaar des Woords.

Daarom stemde de Synode der Chr. Geref. Kerk op 16 Juni het af om de revisie van dit formulier aan de Nederlandsche kerken voor te leggen. Het zou eenvoudig doelloos zijn. Ook noodeloos de invoering vertragen. En niet alleen eischt de ver-schillende staatkundige toestand wijziging in bo-vingenomenen zin. Ook de verschillende psyche — de volksziel. Die houdt in Amerika van kort doch krachtig. Daarom besloot de Synode ook om de commissie a d h o e den last te geven: om het formulier heel wat te verkorten; ook eenvoudiger te maken. En dan, ten derde — in de formu-latie ervan (in 't Engelsch), inzage te nemen van dergelijke formulieren in andere kerkengroepen van ons land. Wellicht wordt dit misverstaan in Ne-derland en als afwijking beschouwd. Doch het essentiële is behouden. Zelfs werd er uitdrukkelijk last gegeven om 't oude „gehoorzaam” van de zijde der vrouw toch vooral te handhaven, ook al mopperen de Amerikaansche bruidjes daar wel eens tegen.

Daarenboven, het bovengenoemde is geenszins een bewijs dat men in Amerika de oude lita-rische formulieren niet waardeert. Zelfs heeft de Synode al de oude gebeden in 't Engelsch ver-taald: de algemeene belijdenis van zonde enz., 't gebed voor al de nooden der Christenheid, voor de Catechismus-prediking, gebed na de prediking, enz. En zelfs de gebeden voor en na het eten, voor de kranken en aangevochtenen, enz. Ook werd het gebed voor de opening van kerkelijke samen-komsten niet alleen vertaald, maar reeds gebruikt ter gelegenheid van de opening der Synode, op 8 Juni. En het klonk deftig en zalvend — ook in de Engelsche taal.

Ja, de Chr. Geref. Kerk houdt nog vast aan vele gebruiken en termen der Nederlandsche Vaders. Al worden die gebruiken noodwendigerwijze wat veranderd. Ook handhaaft men nog vele oude La-tijnsche termen; soms ook als ze heel on-Engelsch zijn, en geheel obsoleet. Zoo spreken we nog van „primi” en „secundi” afgevaardigden, „emeriti”, enz. enz. Ja zelfs, de naam „E. B. P. Kas” tot steun van studenten voor het ambt — wordt nog wel gebruikt, ofschoon we hier geen „Ex Bonis Publicis” fondsen hebben en nimmer hadden... Die zelfde vasthoudendheid blijkt ook uit het feit dat de Synode nog telkens bij het openen der verschillende zittingen een Hollandsch psalm-vers aanheft, ook al is 't gebed in 't Engelsch....

Toch is de geest onzes volks loyaal aan onze Amerikaansche natie. We hebben maar één vlag. We zoeken samen het heil onzer natie. Vandaar dat ook door deze Synode besloten werd ander-maal een poging te wagen ter instelling van een Nationalen Voorjaars Biddag. Net zooals we reeds sedert vele jaren een Nationalen Dank-dag vieten, elke herfst, uitgeschreven door de Pro-clamatie van onzen Unie-president. We gevoelen aan zooiets behoefte, om onzer Amerikaansche natie wille, 't goede zoekend voor ons land, gelijk aan getrouwe christenburgers betaamt. Of het ver-zoek om de instelling van een Voorjaars Biddag vooreerst zal worden ingewilligd, betwijfelen we ten zeerste. Onze president, met zijn Kwaker-afkomst, gevoelt er niet veel voor dat zulke teedere zaken vanwege de overheid worden opgelegd. Zoo-iets moet spontaan uit den boezem van Gods volk opkomen.

Het is te hopen dat ons Gereformeerd volk zoo trouw den Voorjaars Biddag viere, met volle kerken, dat het de aandacht trekke van onze mede-christe-nen en hen opwekke tot heilige jaloerschheid. Trou-wens, de Episcopalen hebben in hunne „Rogation Day” reeds iets dergelijks, en onze vrouwen doen

heel wat aan een Wereld Biddag voor de zending....

Dat laatste woord brengt schrijver dezes tot een onderwerp dat hem vooral op 't hart is gebonden. De Chr. Geref. Kerk doet heel wat aan Missie-arbeid. Op het terrein van de zending onder de heidenen arbeiden een twintigtal Amerikaansche en Chineesche zendelingen — benevens een tweetal Amerikaansche dames en twee Chineesche.

Onder de Indianen zijn er zoo'n veertig in 't werk des Heeren. Dan is een dozijn broeders bezig in wat wij hier noemen „Home Missions” — In-wendige Zending. Dan zijn er nog twee posten voor Joden-zending. Voorts het Hoboken Immigranten- en Zeemanshuis. En op verschillende plaatsen „Stads-zending”. Het een en ander eischt geld — veel geld. En dat is heden ontzettend schaars in ons „dollarland”. De Synode heeft daarom de „bud-gets” of beramingen, moeten besnoeien. In 't alge-meen ten bedrage van twintig procent. Mogen we die zending-budgets even afschrijven?

Voor de Inwendige Zending	\$ 71.781.50
Voor de Indianen-zending	- 104.284.00
Voor de China-zending	- 21.465.00
Hoboken Zeemans Tehuis	- 3.017.00
Joden-zending te Chicago	- 16.372.50
Joden-zending te Paterson	- 6.700.00

Met nog ongeveer \$ 3000 per jaar voor ons deel aan den arbeid der Geref. Kerken in Zuid-Amerika, waar Ds B. Bruxvoort gecontinueerd wordt voor de volgende twee jaren — aan die kerken „ge-leend”.

Dat alles beteekent, dat er van ons volk verwacht wordt voor de zending, voor Calvin College en Seminarie, 't bedrag van \$ 14.00 per gezin. Nader bepaald: voor de Inwendige Zending \$ 3.50 per gezin, per jaar; voor de China-zending \$ 1.00, en voor de Indianen-zending \$ 4.50. Gedurende 1930 bedroeg het bedrag der van de kerken ver-wachte bijdragen de som van \$ 18.50 per gezin, per jaar. Hoe bovengenoemde bedragen de verge-lijking kunnen doorstaan met de zendingscontri-buties onzer Nederlandsche broeders, zouden we gaarne vernemen. Ds Breukelaar wil hier wellicht op ingaan. Het kon onze beide groepen wellicht helpen ten bate van de Rijkszaak des Heeren.

HENRY BEETS.

Nog eens: de ethische Oog- en Oor-schrijver over de Vrije Universiteit.

Men herinnert zich het wonderlijke artikel van den ethischen anoniemen medewerker aan het „Algemeen Weekblad”, waarin deze naar aanleiding van het hee-gaan van Prof. Pos over de Vrije Universiteit (en Kam-pen), en eigenlijk over elke mogelijke belijdende uni-versiteit, niet alleen dwaas-generaliseërende, maar ook ethisch-onbehoorlijke dingen schreef. De Vrije Univer-siteit werd een „diensthuis” genoemd, en voor het woord „leugenachtig” (een leugenachtige atmosfeer is na-tuurlijk veel erger dan eens een keer liegen) werd niet teruggedeinsd.

In het „Algemeen Weekblad” schreven toen Ds J. M. Spier en de heer N. A. Wedemeijer Krol een ingezonden stuk, waarin ze tegen dergelijk geschrift protesteerden. Ik neem thans dit stuk op:

Geachte Redactie,

Gelieve naar aanleiding van het artikel, voorkomend onder „Oog en Oor” getiteld: „Uit het diensthuis uit-geleid”, in uw blad van 1 Juli l.l., het volgende onder de aandacht uwer lezers te willen brengen:

1. Reeds de titel van genoemd artikel: „Uit het diensthuis uitgeleid”, geeft blijk van een ontstellend oppervlakkig en ten eenenmale onrechtmatig Schrift-gebruik. Overeenkomstig Exodus 20:2 is het Jahwe, de God des Verbonds, Die Zijn volk Israël uit Egypte-land, uit het diensthuis, uitgeleid heeft en daarmede het heeft bevrijd van een Zichzelf en Zijn volk vijandige macht. In uw gedachtengang zou de Vrije Universiteit dus moeten worden gezien als een Gode en Zijn Kerk vijandige macht in dezen tijd. Het tegendeel behoeft geen betoog.

2. Uw „wetenschap”, dat „sedert vele jaren de knap-ste professoren van de V. U. het aan deze instelling te kwaad krijgen”, dat voorts „bij de meesten hunner een kennelijke hegeerte (bestaat), om uit de atmosfeer van deze Academie te worden bevrijd”, wordt slechts geconstrueerd uit het heengaan van twee der niet minder dan drie-en-twintig aan deze inrichting ver-bonden hoogleraren, terwijl één der beide vertrokken hoogleraren: Dr L. Bouman, als buitengewoon hoog-leeraar aan de V. U. verbonden bleef. Bovendien mag niet verzwegen de afwijzende houding van wijlen Dr J. Woltjer tegenover een benoeming aan de Rijks-Universiteit te Groningen. Wie den gang van zaken eenigszins zuiver heeft gevolgd, kan weten, dat de professoren van de V. U. over 't algemeen hun hart hebben verpaid juist aan dit instituut van weten-schap, wijl daar wordt gebogen voor den volstrekt Souvereinen God, die alle objecten van wetenschap heeft geschapen.

3. Uw bewering, als zouden Kuiper, Rutgers, Woltjer en Bavink zich gehouden hebben „Juiten het nieuwere Bijbelonderzoek” ware juist, indien voor Bijbel onder-zoek geschreven was Bijbelcritiek.

4. Dat die oudere generatie met de Rijks-Universi-iteiten in aanraking is geweest, is waarlijk niet de grond van hun lateren bloei geworden, maar eerder de antithetische aanleiding tot het aanvaarden en poneeren van de (speciaal te Leiden verloochende) Calvinistische levens- en wereldbeschouwing.

5. Dat „partijkereltjes te zeggen krijgen in de vraag, hoe of wat men als hoogleraar zal hebben te do-ceeren”, is een bewering, te dwaas voor ieder, die niet onkundig is gebleven van de vele en belangrijke wetenschappelijke werken der hoogleraren. Dinaan-gaande mogen we wel volstaan met den schrijver te verwijzen naar het eenstemmig oordeel van de afge-vaardigden der Rijks-Universiteiten ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum der V. U.

6. De laatste alinea, die gewaagde van een „leugen-achtige atmosfeer”, welke God eenmaal zal oordeelen, ligt geheel in de lijn van het opschrift (V. U. = Egypte), doch vindt den God der waarheid. Die ons de V. U. schonk en haar steeds draagt door Zijn kracht, tegenover zich.

Dergelijk onwaardig geschrift kan niet nalaten de waardeering voor uw blad bij velen belangrijk te doen dalen.

U inmiddels dankend voor de opname, teekenen we:

's-Gravendeel:

Ds J. M. SPIER.

's-Gravenhage:

N. A. WEDEMEIJER KROL.

Het onderschrift, waarin de „Oog-en-Oor”-schrijver zich van dit ingezonden afmaakte, behoeft ik hier niet meer over te nemen, want ik heb het in zijn geheel reeds geplaatst, en van opmerkingen voorzien, in ons nummer van 29 Juli j.l. Ik kan er thans nog alleen aan toe-voegen, dat het onderschrift op het stuk niet geheel klopte, zooals thans onze lezers kunnen opmerken bij vergelijking.

Ds Spier en de heer Wedemeijer Krol hebben daarna dan ook terecht een nieuw ingezonden stuk het ethische orgaan aangeboden. Maar het eenige antwoord, dat zij kregen was volgend regeltje onder „Correspondentie”:

J. M. S. en N. A. W.—K. Zoo blijven we aan den gang. Dat gaat niet.

RED.

Hier ondertekent de Redactie, niet de „Oog- en Oor”-schrijver. Wij denken terug aan het geval van eertijds, toen ons blad verklaarde, een mededeeling van deze zelfde redactie in haar bestaanden vorm niet te aan-vaarden. Hoewel door een lid onzer toenmalige redactie het woord „leugen” gebruikt was — duidelijk genoeg — deed de redactie zeer gewichtig: hoewel zij wist (want ik schreef het haar), dat dit woord in ons blad gedrukt stond, verklaarde zij plechtig: „De Reformatie”-redactie is door ons uitgenodigd, het woord „leugen” te gebruiken, dan konden we naar den rechter gaan, maar de redactie vond het veiliger, zulke directe woorden maar niet te gebruiken. Let wel: dat betrof den Persoon des Redacteurs, en slechts één bepaald geval van één enkele bewering. Veel pijnlijker kan men — om een woord van Hilbrandt Boschma te gebruiken — iemand, of een groep menschen, „fusilleeren”, door te beweren, dat er permanente leugenachtigheid is. Dit laatste veroorloofde het ethische orgaan zich ten aanzien van de gereformeerden (Amsterdam, Kampen). Maar als dan daartegen geprotesteerd wordt, dan weigert die-zelfde redactie hoete te doen, smooit (gelijk ook in dat andere geval) de stem van den tegenspreker, en gaat over tot haar voornamen dagorde. Nu zij het tweede ingezonden geweigerd heeft, geven wij er thans een plaats aan in onze kolommen. Hier volgt het:

Geachte Redactie,

Naar aanleiding van Uw onderschrift op ons in-gezonden stuk in Uw blad van 15 Juli l.l., waarin U onder 2 ons noodigt tot repliek, verzoeken we U, hier-aan voldoende, het volgende onder de aandacht van Uw lezers te brengen:

1. Uw artikel: „Uit het diensthuis uitgeleid” identi-ficeerde de Vrije Universiteit en het diensthuis Egypte. Ons protest daartegen, dat we deden hooren in ons ingezonden stuk onder 1 vindt in Uw onderschrift onder 1 niet een antwoord. In plaats daarvan reageert U op dit concreet protest tegen Uw concrete identi-ficatie met eenige algemeenheden, voor alle veiligheid thans gehouden in abstracto. Blijkbaar — die conclu-sie mag althans als geogost worden beschouwd, — heeft U inmiddels de moed begeven Uw identificatie te handhaven.

2. Volgens Uw onderschrift onder 2 zegt het niets, dat Dr Woltjer in zijn tijd voor Groningen bedankte. Het zegt ons: a. dat deze „knappe professor” (om in de terminologie van Uw eerste artikel te blijven) „het aan deze instelling niet te kwaad heeft ge-kregen”; b. dat bij dezen geleerde allerminst een „kennelijke hegeerte bestond, om uit de atmosfeer van deze Academie te worden bevrijd”. U vraagt ons dan een antwoord te geven op de vraag, waarom er na de Synode van Assen „zoo vele geleerden zijn weg-gelopen”. Ten deze verwijzen we U korthedshalve naar ons ingezonden stuk onder 2, waar we met cijfers hebben aangetoond, hoe klein het percentage is, dat van de V. U. is heengegaan. Waar de vraag dus niet deugde, is ieder antwoord verkeerd.

3. Onze weerlegging onder 3 van ons ingezonden stuk houdt waarlijk niet in, dat Kuiper c.s. geen „kennis zouden hebben genomen van de critische scholen”, doch alleen, dat zij zelf zich nimmer heb-ben vergrepen aan Bijbelcritiek, dat zij zelf zich buiten dat bedrijf gehouden hebben. Verwezen mag worden voor het een zoowel als voor het ander naar hun geschriften.

IV. Onder 4 in Uw onderschrift herhaalt U, hetgeen